

עדי מוצאת אהבה

מאת

משה הראל

משה הראל

עדי מוצאת אהבה

Moshe Harel

Big Girl

© 2007 כל הזכויות שמורות

למשה הראל

E-mail: mharel50@hotmail.com

All Rights Reserved © 2007

to Moshe Harel

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר כל חלק שהוא מן החומר שבספר זה. שימוש מסחרי בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא לאחר קבלת רשות מפורשת בכתב מהמחבר.

כל הדמויות והאירועים המתוארים בספר זה הם דמיוניים. כל דמיון לאנשים או אירועים אמיתיים הוא מקרי בלבד.

עדי מוצאת אהבה

-1-

מישהו דפק בדלת. "עוד רבע שעה" אמר, והלך.

כן, בעוד רבע שעה תתחיל מסיבת השחרור שלה. כל חיילי היחידה התגייסו למשימה. אפילו הקציין. את מה שהיא נהגה לארגן בכמה טלפונים ובחצי שעה הם ארגנו ביומיים. לא נתנו לה כמעט לצאת מהחדר ביומיים אלה, שלא תקלקל להם את ההפתעה.

עדי בחנה את עצמה במראה ונאנחה. לא משנה מה תעשה ועד כמה תתאמץ – היא לא תוכל לשנות את צורתה הבסיסית. החולצה – "ירכית" בלשון הצבא – הייתה מונחת לא רע, בעצם. חבל רק שזו חולצה במידה ארבעים ושלוש. החזה לא בלט יותר מידי. הוא לא בלט אף פעם יותר מידי, אפילו בחולצות צמודות – היו לה שתיים כאלה, אך אף פעם לא העזה ללבוש אותן מחוץ לחדרה, וגם שם רק עם דלת נעולה.

היא הסתכלה על החצאית. חצאית צבאית סטנדרטית, גם היא במידה גדולה מאד. בסך הכל לבשה אותה רק פעמיים או שלוש: בטקס סיום הטירונות, בטקס יום הזיכרון כאשר שרתה עדיין במרכז ו... טוב, אולי רק פעמיים בעצם.

אבל הפעם זה יהיה אירוע מיוחד, כך הבטיחה לעצמה. היא לבשה מתחת לחצאית את תחתוני החוטיני אותם לא העזה ללבוש מעולם. היא אפילו לא הבינה למה קנתה אותם, ועוד מהמשכורת הצבאית שלה.

מבט נוסף במראה. פרצוף. מה כבר אפשר לעשות בפרצוף כזה? הוא לא מכוער, בעצם. הוא רק... סתמי. היא כבר ניסתה להתאפר בכל הצורות. שום דבר לא שיפר את מראהו, אבל כמעט כל דבר קלקל עוד יותר. הפעם השתמשה בקצת שפתון אדום בלבד. שלפחות ישימו לב שהיא אישה. היא לא הייתה בטוחה שאפילו השפתון לא מקלקל.

השיער. שחור כפחם, עבה ומתולתל מאד. מישהו אמר לה פעם שיש לה שיער מקורזל והיא לא סלחה לו משך שנים. השיער שלה היה מתולתל, ושמישהו יעז לומר אחרת! הוא לא ממש החמיא לפנים, כי גם הן היו כהות, כמו של אמה. למה לא ירשה את השיער הבלונדיני והפנים הבהירות של אבא?

היא לא יכלה לומר שלא ירשה ממנו דבר. אביה היה בצעירותו גבר נאה מאד. פנים בהירות, חיוך רחב, בטחון עצמי מופגן, וגבוה מכל בני גילו, כמוה. אף אחד לא הבין למה בחר בבחורה ההיא כבת זוגו לחיים. אמה סיפרה לה כי הוריו נדהמו כאשר הביא אותה הביתה לראשונה. "היא שחורה" אמרו לו, "והיא כל-כך גדולה – כמעט כמוך." הם לא הבינו שזה בדיוק מה שרצה – מישהי גדולה כמוהו שתוכל לתת לו

עדי מוצאת אהבה

תמיכה בתלאות החיים, שעליה יוכל לסמוך ולהישען. מישהי שתבין כי מתחת לגבר הצעיר והשחצן מסתתר עדיין ילד שצמא לאהבה.

מאבא ירשה את הגובה. מאמא – את כל השאר.

אולי עדיף שתבוא למסיבה בלי חזייה?

היא ניסתה את הרעיון. בלי חזייה נראה החזה אף קטן יותר, כמו של גבר. היא כבר ידעה זאת, בעצם. כמה פעמים חלמה להיראות סקסית ומושכת, עם חולצה פתוחה מבעדה מציצים שדיה? ובכל פעם שניסתה גילתה שהיא לא בנויה בהתאם לפנטזיות. בחולצה פתוחה נראתה כמו גבר שמן וזהו. לא סקסית ולא בטיח.

היא לבשה שוב את החזייה.

סיפרו לה שנולדה לפני הזמן. חודשיים לפני הזמן. באותה תקופה זה הקטין מאד את סיכוייה לחיות. הוריה ישבו ליד מיטתה בפגיה יומם ולילה משך יותר מחודש, עד אשר הרשו להם הרופאים לקחתה הביתה. היא הייתה בתחילה תינוקת זעזעורית. בגיל שלושה חודשים כבר נראתה כבת שלושה חודשים ממש. בגיל שנה נראתה כבר כמעט בת שנתיים. בגנון חשבו אותה לאחות הגדולה של מישהו מהילדים ובבית הספר חשבו שנשארה כיתה, אולי אפילו פעמיים.

בית הספר. היא לא אהבה אותו. אמנם הייתה שם המורה רינה, שתמיד התעניינה בשלומה ואפילו הייתה מביאה לה ממתק לפעמים. תמיד אחד מאלו דלי הקלוריות. הייתה גם עוד מורה שאהבה אותה וניסתה תמיד לעזור. היא לא הצליחה לרגע להיזכר בשמה. אבל הן לא הצליחו ממש לעזור. תמיד נאלצה לשבת בשורה האחרונה כדי לא להסתיר לאחרים. גם בקולנוע ירשה תמיד מאחור, רואה את כל הזוגות המתמזמים. כמעט תמיד לבדה.

תמיד לבדה. למה? היא הרי כל כך אוהבת חברה. אף פעם לא הצליחה ליצור חברויות של ממש, אפילו שניסתה. אוהו, כמה ניסתה. בתור ילדה קטנה לא סבלה מחסור בחברות. כך לפחות מספרים לה. ילדים קטנים אינם בררנים כל כך. אפילו בגן היו לה כמה חברות טובות ואפילו חבר אחד שהבטיח להתחתן איתה, אבל כבר אז ידעה שזו הבטחה ללא כיסוי.

ואחר כך? בבית הספר הייתה לה חברה אחת טובה, פחות או יותר, ועוד שתיים-שלוש שאיתן אפשר היה לצאת לקולנוע. רק בזמן הסרט הייתה לבד. הן לא יכלו, ואולי לא רצו, לשבת מאחור, אך לה לא הייתה ברירה.

בחטיבה ובתיכון כבר לא היה לה אף אחד. הבנות חיפשו את חברתה רק כאשר היו צריכות לעבור במקום חשוך או מפחיד. הן היו בטוחות שהיא עשויה להצילן מכל סכנה. הן לא ידעו שהיא פחדה בדיוק כמותן, גם אם נראתה גדולה מהן בהרבה. הבנים בכלל התעלמו ממנה. הם שמו לב לכל הבנות הקטנות והקוקטיות, אפילו אם

עדיין לא היה להן חזה. לה היה. אפילו מוקדם. אך מי שם לב בכלל?

היא בחנה את עצמה שוב במראה. היא הייתה בטוחה ששום דבר לא יעזור. למה היא בכלל טורחת מול המראה? גם אם תלבש אוהל סיירים או תבוא עירומה לחלוטין זה לא ישנה.

אולי לחבר'ה האלה זה בכל זאת ישנה, נמלכה בדעתה.

החבר'ה האלה. אלו הם החיילים שלה. היא טיפחה אותם במשך קרוב לשנתיים, מאז הוצבה ביחידה. היא ליוותה אותם לכל המקומות, השתתפה איתם בכל התרגילים ועזרה לכל אחד מהם כאשר נזקק לעזרה. רק לפעילות המבצעית לא הרשו לה להצטרף. רשמית הייתה רק הפקידה הפלוגתית, אך בעצם היא הייתה להם גם קצת אם וקצת אחות רחמנייה וקצת כומר מוודה, ולפעמים אפילו כמעט כמו החברות שהשאירו רחוק בצפון. היא תמיד האזינה להם, הבינה אותם, כאבה את כאבם ונתנה להם עצות, כפי שרק אישה צעירה החיה לבדה בין ארבעים גברים מסוגלת לתת.

הם לא תמיד ראו בה אישה. הרבה פעמים התייחסו אליה כאל אחד מהחבר'ה. סיפרו בדיחות גסות, עשו פרצופים, התפארו בסיפורי הצלחה עם בחורות – רובם מצוצים מן האצבע, ואפילו התפשטו בנוכחותה מבלי לחשוב פעמיים. זאת דווקא אהבה. כך הצליחה לגלות לראשונה כיצד נראה גבר צעיר גם שם, בין הרגלים – ולא רק מתמונות באינטרנט.

הם אפילו לא כעסו כאשר באה כמה פעמים לחפש מישהו במקלחת, והיא נהנתה לחפש שם, גם כאשר ידעה שלא תמצא. את כולם ראתה שם: את הטוראי שהגיע ליחידה לפני חודשיים בלבד ואת הסמל שכבר השתחרר ואת הקצין ואפילו את הרב-סמל, שנשאר בבסיס רק פעם בשבועיים. בעקבות הביקורים האלה במקלחת ידעה במי לבחור לערב זה, גם אם הוא לא יידע דבר עד הרגע האחרון.

לא הייתה מקלחת נפרדת לבנות. אין לכך הצדקה כאשר הבת היחידה בבסיס. כאשר רצתה להתקלח שמה שלט "מקלחת נשים – מחוץ לתחום" על הדלת. אף אחד לא העז להפריע לה שם, לצערה.

עוד מבט במראה. מה היא חושבת למצוא שם, לעזאזל? היא הרי לא תהפוך פתאום לנסיכה יפהיפה. החצאית. מהם הפסים האלה הבולטים דרכה? עוד מבט. אלו הם תחתוני החוטיני. מה היא חושבת לעצמה? זה יראה עליה פתטי אם תוריד את החצאית. עדיף כבר בלי!

בכמה תנועות נחרצות הורידה מעצמה את התחתונים ויישרה את החצאית. כן, כך זה נראה יותר טוב. החצאית די קצרה. אם תשב נמוך יוכלו לראות את תחתוניה, או את העובדה שאין שם תחתונים. אז מה? היא כבר ראתה אותם במערומיים, את כולם. לא מגיע להם לראות גם קצת משלה? רק שלא יראו בכך עונש, מבהיקה במוחה מחשבה. היא מיהרה לטאטא אותה מראשה. היא לא תרשה למחשבות רעות

לקלקל לה את הערב.

איך בעצם הגיעה לבסיס שכוח האל הזה? היא התכוונה לשרת קרוב לבית, לישון כל לילה במיטה בה נהגה לישון מגיל שלוש, לאכול את הארוחות שאמא מבשלת. מה קרה לה?

היא התגייסה עם כולן, כל בנות כיתה, עברה טירונות של שבוע כמו כולן, והוצבה בבסיס קרוב לבית – כמו רוב הבנות. הייתה שם קבוצה גדולה של בנות וקצינה צעירה, מבוגרת ממנה בפחות משנה, הופקדה עליהן. עדי הייתה פקידה במשרד של קצין בכיר כלשהו, יחד עם עוד חמש בנות, וכמותן היו עוד כמה עשרות. היא לא חשבה שמישהו ישים אליה לב בכלל, מלבד לגודלה.

אחרי כמה שבועות באה הקצינה לבקר במשרד בו שירתה. היא שוחחה עם בנות אחרות תחילה ואז ביקשה מעדי לצאת איתה לדשא. הן ישבו על הדשא ושוחחו כשתי חברות.

"שמתי לב שאת לא-כל-כך משתלבת כאן מבחינה חברתית" אמרה הקצינה.
"האם את מרגישה כאן בנוח?"

"זה בסדר, נראה לי, אפילו שהייתי מעדיפה ליצור קשרים הדוקים יותר עם שאר הבנות" ענתה.

"ולמה לא הצלחת ליצור קשרים כאלה?"

"תסתכלי עלי. מי רוצה להיות חברה של מישהי כפולה ממנה? המראה שלי גורם להן להתרחק ממני אפילו מבלי לדעת מי אני באמת."

הקצינה חשבה קצת. "אולי כדאי שתעברי למקום בו תהיי חיילת יחידה. במקום כזה יפנקו אותך כל החיילים ואת תרגישי הרבה יותר רצויה."

"את מאמינה שהחיילים יתייחסו למישהי כמוני?" שאלה בחוסר אמון.

"אומרים שגם קוץ במדבר הוא פרח" ענתה הקצינה. טוב, לה לא היו בעיות כאלה. היא הייתה ג'ינג'ית נאה עם גזרה דקיקה, והמדים רק הדגישו את נשיותה.

עדי לא התלהבה מהרעיון להתרחק מביתה, אך להיות בחורה יחידה ביחידה של גברים? אולי שווה לנסות. עברו עוד כמה שבועות לפני שהועברה ליחידה דרומית. היא נבהלה בפעם הראשונה שהגיעה לשם: הבסיס לא נראה לה יותר מכמה מבנים ארעיים מוקפים בכמה אוהלים, במרחק של כחצי שעה הליכה מהירה מתחנת האוטובוס הקרובה.

הש"ג בדק את הצו שלה בשעמום והפנה אותה למשרדי היחידה – המבנה הגדול מבין השלושה. בפנים מצאה את הרב-סמל בלבד. אחרי שתי דקות שיחה כבר הבינה שכאן זה צבא אחר לגמרי ממה שהכירה.

הרב-סמל, גבר מבוגר יחסית, נמוך ממנה בראש, הופתע לגלות שהיא בחורה. "חשבתי ששולחים חייל, כפי שהיה קודם. אין כאן אפילו מגורים לחיילות." לאחר שהתרגל לרעיון, הראה לה את המשרד והסביר לה מה מצפים ממנה. חלק מהזמן פנה אליה בלשון זכר, והתנצל על הבלבול "כבר כמה חודשים לא ביקרה כאן אף בחורה, ואני רגיל לדבר רק אל החיילים." גם ההתנצלות הייתה הפתעה.

היו לה כמעט יומיים להתארגן. רוב היחידה יצאה לאימון ורק הרב-סמל וכמה שומרים נשארו בבסיס. נתנו לה חדר באחד המבנים – כמה חדרים נבדקו לפני שנמצא חדר ניתן לנעילה, כפי שהרב-סמל התעקש. הוא ביקש מאחד החיילים להביא לשם מיטה, שולחן וכסא מן האפסנאות, אך החייל התקשה לסחוב זאת. היא עזרה לו, ובעצם סחבה כמעט הכל בעצמה. ארון כבר היה בחדר. ארון מתכת ישן שעל דלתו נשארו תמונות של בחורות מעורטלות, כפי שהחיילים אוהבים. היא עבדה כמה שעות כדי להסיר את כולן ואת שאריות הדבק.

אף אחד לא שמ לב אליה כאשר חזרו החיילים מן האימון. הם עברו על פניה במרוצה, ממהרים להיפטר מהמעטן שעל גבם, ממהרים להסיר את המדים המאובקים ולהתקלח. חלקם עברו על פניה עטופים במגבת בלבד בדרך למקלחת, וליבה החסיר פעימה בראותה זאת. עד אז ראתה כך רק את אחיה הקטן, וזה לא נחשב בכלל.

רק מאוחר בערב קרא לה הקצין למשרדו. היא באה והצדיעה, כפי שלימדו אותה בטירונות. הוא הביט לעברה כמנסה להבין את משמעות התנועה המזוהה, ורק לאחר זמן מה החזיר לה הצדעה.

"אינך צריכה להצדיע כאן. זה לא מקובל ביחידה מלבד באירועים רשמיים" אמר לה. "שבי בבקשה" – ידו הצביעה לעבר הכסא מולו.

היא התאהבה בו באותו רגע. אהבה נסתר. אהבה אסורה. אהבה ללא תקווה. הוא היה מבוגר בשנתיים מרוב החיילים, שרירי, נאה, בטוח בעצמו לחלוטין. היא ידעה שתעשה עבורו כל דבר שיבקש, אבל הוא רק רצה לדעת קצת רקע עליה ולספר לה מה הוא מצפה שתעשה במסגרת תפקידה.

רק למחרת שמה לב לתמונה שעל שולחנו. הוא נראה בה מחובק עם בחורה יפהפייה ורזה, בעלת שיער בלונד ארוך וחלק. "זאת אחותך?" שאלה. "לא, זאת החברה שלי. אנחנו מתכוונים להתחתן אחרי שאשתחרר." היא הרגישה דקירה קלה בלב, אם כי ידעה מלכתחילה שלא היה לה שום סיכוי.

עוד מבט למראה. אולי בכל זאת תלכש תחתונים? הרב-סמל יעיר לה על לבוש לא-ראוי אם לא תלכש תחתונים. היא חיטטה בארון. התחתונים השחורים הקטנים. קטנים עליה, זאת אומרת. הם היו גדולים בהרבה מתחתוני הגברים אותם ראתה תלויים על החבל לפעמים. היא ניסתה. קווי התחתון בלטו מבעד לחצאית הדקה. בכל זאת בלי. ממילא השיער השחור שלה לא ייראה שונה בהרבה מתחתון שחור. מי

בכלל יבחין בהבדל?

עברו כמה שבועות לפני שהחיילים התרגלו לפקידה החדשה. הם התקשו לקלוט שהר-האדם שבמשרד הוא בעצם בחורה צעירה, צעירה אפילו מהם. היא שמעה לא מעט הערות מאד לא מחמיאות, חלקן אפילו גסות, מעבר לקיר הדק של המשרד, גם אם כולם היו אדיבים ונחמדים בתוך המשרד. בתחילה נעלבה מההערות. אחר כך הבינה שכך בעצם דיברו עליה גם בבית הספר, רק שאז לא שמעה זאת.

בפעם הראשונה שהצטרפה לאימון התפלאו כולם. אפילו ז'קו, הקצין, לא היה בטוח שזה כדאי, אבל הסכים לאפשר לה לנסות. בפעם הבאה כבר ביקש ממנה בעצמו להצטרף. היא הייתה חזקה יותר מרוב החיילים, וגם אם לא נראתה נשית, כולם ידעו שהיא בחורה ולא רצו להיראות חלשים בעיניה. מאז הצטרפה לכל האימונים, ישנה באוהל סיירים כמו כולם, התקלחה מהג'ריקן (בתחתונים וחזייה, כמובן) ואפילו סחבה איתם אלונקות. היא לא שמעה יותר שום הערה מעליבה, אפילו לא מעבר לקיר.

נו, מתי כבר יקראו לה לצאת? חלק מהזיכרונות האלה הייתה מעדיפה לשכוח. הם לא התאימו למסיבה הגיגית כזאת ובטח לא לתוכניות שלה בסיום המסיבה.

אחרי חצי שנה הגיעו כמה חיילים חדשים ליחידה, להחליף כמה מהוותיקים שעמדו לפני שחרור. היא שמעה אותם מדברים עליה, ושמעה גם את תגובות הוותיקים. הם לא היו מוכנים לשמוע אף מילה רעה על הפקידה "שלהם". הידיעה הזאת חיממה את ליבה.

לא כולם היו נחמדים באותה מידה, כמובן. סגן ז'קו (לא, סגן יעקב מורג) היה נחמד מכולם, אפילו שבתחילה נבהלה מכל משימה שהטיל עליה. היא לא האמינה שתוכל לבצע, אך הוא סמך עליה והיא השתדלה מאד לא לאכזב. גם רב-הסמל היה נחמד. המשימות אותן ביקש ממנה לבצע היו פשוטות מאד, וגם אז היה מתנצל, כאילו ביקש טובה אישית, והיה משבח אותה על כל ביצוע כאילו באמת היה בכך משהו מיוחד.

והיה הסמל עזרא. בחור גבוה ודק, ביישן עד כדי הגזמה. הוא נהג לבוא אליה פעמיים בשבוע, לעזור לה לסדר את המשרד. אפשר לחשוב שבאמת נזקקה לעזרה. היה יושב שעות ומספר על משפחתו, על החברים ועל כמה ניסיונות כושלים שהיו לו עם בחורות. היא ניסתה לעזור לו ולייעץ לו. כחודש לפני שהשתחרר, לאחר חופשת סוף שבוע, סיפר לה כי סוף-סוף מצא מישהי מתאימה. היא אפילו באה להשתתף במסיבה שערכו לכבוד שחרורו.

והיה גם ההוא – איך קראו לו? תמיד הסתבכה עם השם המשונה הזה. היא קראה לו קן, כמו בן הזוג של ברבי, בגלל המראה שלו. הוא היה בחור ממוצא רוסי. הוא שעשע אותה בסיפורים על ערבות השלג שראה בילדותו, על מזחלות, על ימי חורף

ארוכים ללא שמש ועל ימי קיץ בהם השמש לא שקעה. אחרי כל חופשה היה גם מספר לה איך בילה ועם מי. לרוב היה מדובר בבחורות צעירות עם חזה קטן ושיער בהיר, כפי שראה בילדותו. לפעמים סיפר גם על בחורים צעירים ובלונדינים. היא צחקה בליבה כאשר ניסתה לתאר לעצמה איך נראה עם בני ובנות הזוג שבחר. גם הוא כבר השתחרר לפני כמה חודשים.

ומושיקו. הוא הגיע רק לפני שמונה חודשים. בהתחלה היה בא לספר לה כמה התגעגע הביתה. אחר כך התחיל לספר על הבחורות שהתלהבו ממנו כחייל. לפני הצבא נהג להסתובב לא מגולח ועם שיער ארוך. אף אחת לא הסתכלה לכיוונו. התספורת הצבאית והגילוח שיפרו את מראהו, והאימונים הקשים בנו את גופו, כעת כבר נראה כבחור מאד נאה, והיא לא הייתה היחידה שחשבה כך. אולי כדאי להביא אותו בחשבון? לא! היא תיצמד לתוכנית שלה.

"הכל מוכן. את יכולה לצאת." זה היה קולו של סגן ז'קו. ליבה החסיר פעימה. גם אם לא היה אף פעם יותר ממפקד וחבר לעבודה, תמיד תישמר לו פינה חמה בליבה. רק לפני שבועיים ארגנה מסיבת יום-הולדת לכבוד מלאת לו עשרים וארבע שנים. היא דאגה להזמין גם את חברתו לאירוע ולספק לה הסעה מבאר-שבע. עדי לא הצליחה שלא לקנא כאשר ראתה איך קיבל ז'קו את פני חברתו.

"את באה?"

היא פתחה את הדלת. "הקשב!" צעק הרב-סמל. סגן ז'קו חייך מולה, במדי א' מצוחצחים. מול הדלת עמדה כל הפלוגה בשלשות, בדום מתוח – כולם במדי א' גם הם. היא הרגישה בדמעות המאיימות להציף את עיניה וניסתה בכל כוחה לעצרן. השמש השוקעת סנוורה אותה. לפחות יהיה לה תירוץ טוב לדמעות.

הסגן הוביל אותה בין החיילים, כסוקרת משמר כבוד. ליבה עלה על גדותיו. לכבוד כזה לא יכלה לצפות. היא אפילו לא העזה לצפות שיערכו לכבודה מסיבה. היא זו שתמיד ארגנה הכל, ומי יארגן משהו עבורה?

"חופ-שים!" צעק הרב-סמל. כל החיילים הקיפו אותה. מישוהו שלף זר מאי-שם והניח על ראשה. היא אפילו לא ידעה איך הגיעה לשם, אך לפתע נמצאה בחדר האוכל. הוא היה מסודר כאולם נשפים. במה נמוכה הוקמה בקצה אחד, כסאות רבים הוצבו סביב הקירות ומערכת הסטריאו של אחד החיילים השמיעה מוסיקה.

הם הושיבו אותה במרכז. אחד-אחד התחילו לעלות לבמה ולספר מה עדי בשבילם. היא הופתעה והתרגשה מאד. אף פעם לא תיארה לעצמה עד כמה השפיעה על החיילים שלה, עד כמה הייתה חשובה להם. אף אחד לא התייחס למראה שלה. רק אחד סיפר איך עזרה לו פעם, לאחר פעילות מבצעית.

הייתה זו שעת ערב מוקדמת, קצת לפני השקיעה. הבסיס היה כמעט ריק. היא חשבה היכן החבר'ה נמצאים ומה קורה איתם כאשר שמעה רעש של כלי רכב

עדי מוצאת אהבה

מתקרבים. ז'קו קפץ מהרכב עוד לפני שעצר וביקש ממנה להזמין אמבולנס. רגע לאחר מכן כבר הייתה שוב לצידו, מחכה בדריכות לכלי הרכב האחרים. החיילים התארגנו מאחורי הרכב והחלו להוציא בזהירות את האלונקה. היא התקרבה אליהם. מישוהו היה שם באלונקה. כל חזהו היה אדום. היא פחדה להסתכל אך גם רצתה לדעת מיהו. אחד החדשים. אז עוד לא זכרה את שמו. כדור פגע מתחת לכתפו. פצוע קל.

לאמבולנס נדרש זמן רב כדי להגיע. היא ישבה ליד האלונקה, דיברה עם הפצוע, ניקתה אותו כמיטב יכולתה מבלי להזיזו. הוא ביקש שתבוא איתו באמבולנס, וז'קו רק סימן לה בידו שזה בסדר.

מבית החולים צלצלה להוריו ולחברתו, אך הוא רצה רק אותה לצידו אחרי שהתעורר מהניתוח. שלושה שבועות בילתה לצידו רוב הזמן. היא לא הבינה למה רצה אותה שם. חברתה הייתה חתיכה בעלת שיער חום ועיניים ירוקות, שפתיים אדומות שצעקו "נשק אותי" וחזה שופע, אותו לא התאמצה מידי להסתיר. היא גם אהבה אותו – זה היה ברור לעדי, והיא ידעה שגם הוא אהב אותה. למה התעקש שעדי תישאר לצידו? היא לא הצליחה להבין זאת אף פעם.

אחרי התשבחות הייתה "תוכנית אמנותית". כמה מן החיילים התארגנו לקבוצות ששרו שירים ידועים עם מילים מותאמות לאירוע, בליווי אורגנית ומפוחית.

לחלק "הנשף" שבמסיבה חילקו לכולם פאות נוכריות בנוסה מלכי צרפת לפני המהפכה. מישוהו החליף את המוסיקה למינואט, וואלס וטנגו. כולם רצו לרקוד איתה, אף שאיש מהם לא ידע לרקוד היטב ריקודים אלה, וגם היא לא. היא התרגשה כאשר ז'קו נתן לה את ידו וחיבק אותה לריקוד הטנגו. היא הייתה מוכנה לרקוד כך כל הלילה, אך כולם רצו לרקוד איתה. אף פעם לא הרגישה כל-כך מבוקשת וכל-כך מאושרת.

מישוהו הביא כיבוד והניח על השולחנות בפינה. מישוהו אחר הביא ארגז של בירה ועוד אחד של משקאות חריפים. כולם לקחו לעצמם מן הכיבוד ומן המשקאות. היא סובבה ביניהם, עדיין מתקשה להאמין שזהו הלילה האחרון שלה בבסיס. הלילה האחרון בצבא, בעצם.

לבסוף התיישבה כאילו במקרה ליד דורון. הוא היה בגילה. הגיע ליחידה כחודש אחריה, לאחר שסיים טירונות ארוכה. גבוה, שיער כהה, עור בהיר – כאשר אינו שזוף, שרירי ומוצק. היא כבר בדקה גם במקלחת. גם שם הוא היה בנוי היטב. הוא היה המתנה אותה תכננה לעצמה לסיום הערב.

דורון אהב לשתות, והיא ווידאה שישתה מספיק, אך לא יותר מדי.

לאחר כשעה הודיע אחד החיילים "המדורה מוכנה". הם יצאו החוצה. בשולי הבסיס, בשטח הריק, הוקמה מדורה גדולה וסביבה פוזרו שקי-חול בתור כסאות או משענות. היא נשארה ליד דורון. סביב המדורה ישבו זה מול זה, המדורה לצידם.

החיילים שרו וסיפרו סיפורים, אך עדי רק דאגה לכך שדורון יביט לעבר החצאית שלה, אל בין רגליה. באור החלש לא יצליח ממילא להיות בטוח מה הוא רואה, וזה יכול להיות אפילו יותר טוב.

האש גוועה לאיטה. החיילים החלו לפרוש לאוהלים, חלקם מתנדנדים תוך כדי הליכה. גם עדי קמה. "בוא תעזור לי. בנעליים האלה אני עלולה ליפול" אמרה לדורון. הוא קם. גם הוא לא נראה יציב במיוחד.

היא פתחה את דלת חדרה. "בוא תעזור לי עם המדפים הגבוהים" ביקשה. הוא נכנס מבלי לחשוב. היא נעלה את הדלת.

זה לא הלך לפי התוכנית. היא קיוותה שתצליח לעורר אותו, שיפשיט אותה בשקיקה, כמו שראתה בסרטים, שילטף אותה וילחש באוזניה מילים טיפשיות. היא כבר הייתה צריכה לדעת שהמציאות היא לא סרט. היא התפשטה לבד, והוא כמעט נרדם בינתיים במיטתה. היא נאלצה להפשיטו. הוא לא היה מוכן כלל. שוב נזכרה בסרטים שראתה, חלקם אפילו יחד עם החיילים שלה.

היא ניסתה לעורר אותו בליקוקים ומציצות. זה הצליח, אבל הוא לא היה ערני מספיק כדי להיות פעיל. היא ישבה עליו, חוששת למחוץ אותו, וניסתה לחקות את הסרטים. שם זה נראה הרבה יותר פשוט. בעדינות ניסתה לזוז עד אשר מצאה את הנקודה המתאימה ואת הזווית הנכונה. הוא חיך, נהנה מתשומת הלב שלה ואפוף באדי אלוהול. לאט-לאט החדירה אותו לגופה. ברגע מסוים כאב לה. כאב מאד, אפילו, אבל היא שמעה שזה עובר בין-רגע. היא המשיכה, על אף הכאב. הוא היה כבר כולו בתוכה, והיא לא הבינה מה עליה להרגיש. זה היה משונה. זה לא היה לפי התוכנית שלה.

היא החלה לזוז מעלה-מטה, כפי שראתה בסרטים עם החברה. כבר לא ממש כאב. זה היה אפילו די נעים, אך לא ממש שווה את המאמץ. גם דורון נהנה. הוא התחיל לזוז, להתאים את עצמו לקצב שלה. אחרי עוד חצי דקה התחיל לזוז מהר, בפראות. זה הפתיע אותה וגם כמעט כאב. ואז הניף את חלציו כלפיה בעוד כמה תנועות חזקות והיא הרגישה רטיבות בתוכה. אחרי עוד כמה שניות יצא מתוכה, הסתובב הצידה ונרדם.

היא עדיין כרעה מעליו, המומה. על רגליה גלשו כמה טיפות לבנבנות, מצטרפות לטיפות האדומות שכבר נמצאו שם קודם. היא הרגישה מבווישת. היא הרגישה מנוצלת. היא הרגישה מרומה, אך היא לא הייתה יכולה לבוא בטענות אלא אל עצמה. דמעות שקופות זלגו מעיניה אל פניה ומהן אל הסדין המוכתם. היא שנאה את עצמה באותו רגע, שנאה את דורון ושנאה את העולם. למה הכל צריך להיות כל-כך קשה בשבילה? לא כך תיארה לעצמה את המאורע.

היו לה מגבונים להסרת איפור. היא קיבלה אותם בחבילת מתנה לחיילות מטעם

עדי מוצאת אהבה

איזו חברה. היא השתמשה בכמה מגבונים לנקות את עצמה ואז לבשה שוב את החולצה והחצאית. היא לא טרחה ללבוש שום בגדים תחתונים.

חולצתו של דורון עדיין נמצאה עליו. היא ניקתה אותו בשולי הסדין. הוא ישן שנת שיכורים ולא שם לב כלל. היא הלבישה אותו חזרה, כפי שנהגה להלביש את אחיה כאשר היה עדיין תינוק. את הגרביים לא הצליחה לגרוב לו. היא שמה אותן בכיסו המכנסיים שלו. כעת ניסתה להעיר אותו. לבסוף נאלצה לסטור על פניו כדי שיתעורר.

"נרדמת במיטה שלי. בוא אעזור לך להגיע למיטתך" אמרה לו ברגע שפקח עין אחת.

היא הצליחה להושיבו ולהשחיל את רגליו אל תוך הנעליים. במאמץ מסוים העמידה אותו על רגליו. הוא התנווד בצורה מדאיגה. היא תמכה בו, חיבקה את כתפיו ונתנה לו להישען עליה בדרך. האוהל שלו היה השני. שלושת שותפיו לאוהל כבר ישנו. הוא נפל על מיטתו ונרדם מיד. היא עוד הורידה את נעליו ושמה את הגרביים בתוכן לפני שכיסתה אותו בשמיכה וסגרה את פתח האוהל מבחוץ.

היא הצליחה להירדם רק כאשר השמיים החלו להתבהר לקראת הזריחה. הכרית כבר הייתה רטובה מדמעות עד אז.

"עדי, המחליפה שלך הגיעה, וגם ההסעה שלך."

הנקישות בדלת העירו אותה. היא הייתה לבושה עדיין בחצאית ובחולצה מהמסיבה.

היא החליפה בגדים במהירות. תחתונים, חזייה, מכנסיים, חולצה נקייה. את הסדין המלוכלך קיפלה לתוך שקית ניילון. היא תזרוק אותו לפח. גם את הכרית. בדקה במהירות בארון – הכל כבר ארוז. תיק רחצה ומגבת בידה ניגשה למקלחות ולא טרחה אפילו לשים את השלט.

חמש דקות מאוחר יותר הגיעה למשרד. פניה נקיות מכל איפור וגם מסימני הבכי. הבחורה החדשה כבר חיכתה שם. קטנה, שיער שטני מבריק אסוף בזנב סוס, מותניים צרות, חזה גדול מציץ מביין הכפתורים בחולצה ההדוקה מידי. לה לא תהיה בעיה עם דורון או עם כל אחד אחר, חשבה במרירות.

שעה מאוחר יותר הייתה כבר בטנדר, בדרך לתחנת האוטובוס. היא לא שמה לב לסביבתה עד אשר עצר הטנדר. סביב תחנת האוטובוס עמדו רוב חיילי היחידה במשמר כבוד.

-2-

הטלפון צלצל. "את מוכנה? יופי. אנחנו קצת תקועים בפקק בנתיבי איילון, אז אל תילחצי. נסי לנוח בינתיים. לא תוכלי לנוח בזמן החתונה, את יודעת."

היא כבר יודעת. חתונה... זה היה מושג שאליו לא חשבה שתתחבר אי פעם, כמו אהבה, בילויים, סקס... זה היה משהו שתמיד קורה לאחרות, לא לה. ואת האירוע המביך לאחר מסיבת השחרור אי אפשר בכלל להחשיב...

בתור חיילת משוחררת עם המלצות מצוינות לא התקשתה עדי למצוא עבודה כמזכירה באחת החברות בסביבה. במקביל החלה גם להתכונן ללימודים באוניברסיטה. היא אמנם לא הייתה תלמידה מצטיינת בתיכון, אך בעזרת שקדנות והתמדה, יחד עם חוסר פעילות חברתית, הצליחה להשיג ציונים טובים למדי. זה היה מספיק כתנאי סף לקבלה, אך היה צורך גם לעבור בהצלחה את המבחן הפסיכומטרי, וחמור מזה – מבחינתה – להחליט מה בעצם ללמוד.

איך אפשר היה להחליט? היא לא ממש ידעה מה היא רוצה. בעצם, היא ידעה טוב מאד מה היא רוצה, אך לא בקשר ללימודים, וזה היה אפילו יותר בעייתי. היא רצתה להיות מקובלת. היא רצתה להיות נאהבת. היא רצתה שמישהו ייתן לה הרגשה שהיא יפה והיא סקסית בעיניו, ולא איכפת מה שאר העולם אומר. היא ידעה שזה חלום ללא סיכוי להתגשם, אבל מותר לה לפחות לחלום, לא?

בינתיים עבדה. המשכורת הייתה די טובה. ההמלצות מהצבא והיחס הרציני לעבודה הביאו לה די מהר העלאה אחת במשכורת ואחריה עוד אחת. תוך פחות משנה הצליחה לחסוך מספיק כדי לקנות לעצמה רכב משלה, גם אם לא ממש חדש. הוריה עודדו אותה להתחיל ללמוד, אפילו שידעה כי יתקשו מאד לממן את לימודיה. היא המשיכה לעבוד ולחסוך.

היא נרשמה לקורס הכנה לבחינה הפסיכומטרית. היא שמעה דעות חלוקות על הקורסים ועל המדריכים בהם, אך השתדלה לבחור בטוב ביותר. היא כבר יכלה להרשות זאת לעצמה.

את הבחינה הפסיכומטרית עברה עדי בציון גבוה. לא עמד בפניה כל מכשול להמשיך ללימודים אקדמיים, מלבד החלטה.

היא לא ידעה להחליט. אם תבחר משהו בתחום האמנות, כפי שהייתה רוצה, לא תוכל להתפרנס מכך. היא עדיין לא נואשה מהחלום לאהבה, אך ידעה שאסור לה לסמוך עליו. היא חייבת לפרנס את עצמה, לפחות לזמן מה. היא קיוותה שלא יהיה זה תמיד. היא לא נמשכה לפסיכולוגיה, גם אם החיילים שלה טענו שהיא תתאים לכך מאד. גם מדעי החברה האחרים נשמעו לה משעממים. מה לגבי מדעים מדויקים?

עדי מוצאת אהבה

מתמטיקה לא בא בחשבון. בקושי הצליחה להתגבר על בחינת הברגרות במקצוע. זה היה סיוט! היא למדה חודשים, נעזרה בשיעורי העזר של בית הספר וגם במורה פרטית. היא הצליחה לעבור, אך לא הייתה מוכנה לחזור על הסיוט.

פיסיקה נשמעה לה כמקצוע מעניין, אך כלמודת ניסיון החליטה לגשת לשמוע כמה הרצאות של שנה ראשונה לפני שתחליט סופית.

היא חשבה שטעתה בחדר. המרצה דיבר על נוסחאות, על נגזרות על אינטגרלים. רק בסוף ההרצאה בת השעתיים הזכיר כמה מושגים בפיסיקה. זה לא נראה כמשהו שמתאים לה!

היא הלכה גם להרצאה בכימיה. המורה לכימיה בתיכון הייתה אישה נאה שהצליחה לחבב עליה את המקצוע, אם כי הישגיה בו לא היו גבוהים במיוחד. ההרצאה בכימיה נשמעה לה כמשהו אותו תוכל ללמוד, ללא נוסחאות מפחידות מידי.

היא בדקה את עצמה במראה. 'כבר ראיתי כלות דקיקות יותר' אמרה לעצמה. היא אמנם רזתה מאד מאז הצבא, אך את מבנה הגוף הבסיסי לא תוכל לשנות לעולם. היא תמיד תהיה "הגדולה" – ואפילו שמלת כלה לא תשנה זאת.

כדרכה, עוד מבית הספר היסודי, ישבה תמיד מאחור גם באוניברסיטה. לא מסתירה לאף אחד, לא נראית על-ידי אף אחד. היא גם בחרה ללמוד בעיקר בערב. כך הצליחה לשמור על מקום עבודתה ולהמשיך להתפרנס ולממן את לימודיה ללא עזרת הוריה. היא הרגישה גאה בכך. חבל שאף אחד אחר לא היה מודע לכך ולא העריך זאת.

המרצים התרגלו מהר לסטודנטית שיושבת תמיד בשורה האחרונה בצד ימין, תמיד לבושה בצבעים לא בולטים, ממעטת לדבר, אך הערותיה תמיד לעניין. רוב הסטודנטים אפילו לא ראו אותה.

ואיך יכלו לראות? תמיד נכנסה רגע לפני המרצה, ישבה מאחורי כולם, ועזבה את האולם ראשונה. ואפילו אלה שראו אותה במסדרונות העדיפו להתעלם. לא שהיה קל להתעלם מהר-אדם שכמוה, אך היא לא הכירה ממילא אף אחד, ואף אחד לא היה מעוניין במיוחד להכירה.

"עדי!" שמעה קול מוכר קורא לה בקפטריה.

כמעט קפאה במקומה, כמעט ענתה "כן, המפקד."

אבל כאן אין מפקדים ולא ייתכן שזה ז'קו.

היא הפנתה את ראשה.

קשה היה לזהות אותו ללא המדים, אך אי אפשר היה לטעות בבחור החסון,

עדי מוצאת אהבה

הגבוה והחייכן שבא לקראתה. ליבה החסיר פעימה. מבט חטוף לעבר אצבעותיו. היא לא הצליחה להבחין בכל טבעת. 'אל תתרגשי. גברים רבים לא עונדים טבעת. זה לא אומר דבר' הזכירה לעצמה.

"היי, מה את עושה כאן?" שאל אותה.

"אני לומדת כימיה, שנה שנייה. ואתה?"

"שנה ראשונה במנהל עסקים. לא חשבתי שאפגוש אותך כאן."

לרגע חשבה לענות 'למה? לא נראיתי לך מספיק אינטליגנטית?' אבל הוא המשיך:

"חשבתי שכבר סיימת ללמוד, או אולי התחנת כבר."

'מי בכלל ירצה להתחתן איתי, או אפילו להסתכל עליי' חשבה, אך לא אמרה זאת.

"השקעתי יותר משנה בעבודה כדי לממן את הלימודים מבלי להכביד על הוריי, וגם בלימוד לפסיכומטרי. מה אתך? השתחררת כבר?" הייתה זו יותר קביעה משאלה.

"כן, סיימתי את השירות לפני כחצי שנה. הספיקו אפילו לתת לי דרגת סרן לפני כן."

"חברה שלך בטח גאה בך, או שאולי כבר אשתך" גיששה.

"כן, החברה שלי הייתה גאה בי, אבל זה לא הספיק כדי להחזיק אותנו ביחד. נפרדנו חודשיים אחרי שהתחלנו לגור ביחד." היא שמה לב לכך שלא היה לו נוח לדבר על כך.

הוא היה יותר נאה משזכרה. בקושי הצליחה להתיק את עיניה מפניו מידי פעם, אך הוא לא הבחין בכך.

"יש לי הרצאה רק עוד שעה," אמר. "מה דעתך שנשב קצת על הדשא ונדבר? אם אין לך משהו אחר לעשות, זאת אומרת."

'הוא באמת רוצה לשוחח איתי!' היא הייתה מוותרת כמעט על הכל ברגע זה, אך ההרצאה הבאה שלה רק בעוד שעתיים ממילא.

"אני פנויה בשעה הקרובה."

"יופיי!" הוא הושיט לה יד ולא שם לב עד כמה הופתעה כאשר לקח את ידה בידו וצעד איתה לעבר הדשא בחוץ. אף פעם לא הלכה כך, יד ביד עם מישהו.

הם מצאו מקום מתחת לאחד העצים, בצל.

שעה מאוחר יותר, לאחר שנפרד ממנה בנשיקה על הלחי, שמה לב שלא זכרה

עדי מוצאת אהבה

כלל על מה שוחחו. היא רק זכרה שעה שלמה בה היה כולו שלה, ללא הסתייגויות בכלל. גם אם לא תראה אותו עוד לעולם, תמיד תזכור שעה זו כמאושרת ביותר מזה שנים.

הטלפון צלצל. המספר לא היה מוכר. "את עדיין בקמפוס?" זה ז'קו.

"כן, ההרצאה שלי רק נגמרה ואני בדרך לאוטו."

"חשבתי לראות סרט בקולנוע. מתאים לך לבוא איתי?"

"האם זה אמיתי? לא יכול להיות שהוא מזמין אותי לסרט!"

"כן, זה מתאים" שמעה את עצמה עונה.

"אז תגידי לי איפה את ואני אגיע לאסוף אותך."

כמה דקות אחרי כן צעדו ביחד למגרש החניה. רק כאשר נמצאו כבר במכונית שלו נזכרה לשאול לאיזה סרט התכוון להזמינה.

"יש איזו קומדיה רומנטית שיכולה להתאים. תוכלי לבחור כשגיע לקולנוע. זה לא רחוק."

היא הייתה מוכנה לנסוע איתו גם לסוף העולם, אך הוא נסע רק עד הקניון הקרוב.

"את יכולה להשאיר את חומר הלימודים באוטו. לא נראה לי שמישהו ינסה לפרוץ לכזו טרנאטה." הרכב שלו היה באמת גרוטאה. שלה נראה כמו חדש לעומתו, אך היא לא אמרה דבר.

הסרט היה נחמד, לפחות אותם חלקים שהצליחה לזכור. רוב הסרט החזיק בידה ובשלב מסוים אף עודד אותה להניח ראשה על כתפו. ביציאה מהקולנוע הזמינה לבית קפה. "אולי היה יותר אם הייתי מזמין אותך למסעדה, אך זה כבר מעבר לתקציב המוגבל שלי" התנצל.

גם זה כבר השתנה. הוא סיים בהצטיינות לפני שנה ו"נחטף" לתפקיד בכיר בתעשייה. מאז כבר קיבל שתי העלאות. ועדיין מיעט לצאת למסעדות. בגללה?

עוד מבט במראה. השיער. התסרוקת קצת מוגזמת, לא? ויחד עם זאת מי היה מאמין שבכלל תוכל לעשות איזו תסרוקת?

לאחר שבוע כבר נהגו להיפגש בקפטריה מידי צהרים ולפעמים גם בערב. ז'קו הסטודנט היה פחות בטוח בעצמו מסגן ז'קו, גילתה עדי. הוא התייעץ בה בנושאים שונים ולרוב קיבל את דעתה. היא שמה לב גם לשינויים שהפגישות הללו חוללו בה. פתאום גילתה את עצמה לובשת בגדים צבעוניים, בעוד שלפני כן נהגה ללבוש בעיקר אפור, חום ושחור. היא החלה להדגיש יותר את נשיותה: מחשופים נדיבים יותר,

עדי מוצאת אהבה

שמלות וחצאיות, ולא תמיד רק מכנסיים. היא גם התחילה להקפיד על תסרוקתה, גם אם הייתה תמיד מאוכזבת מהתוצאות.

יום אחד שטחה באוזניו את תסכולה לנוכח שיערה העיקש. "כמה שלא אסתרק, בסוף הכל קופץ כמו קפיץ בחזרה למצב הקודם. לפעמים זה מספיק טוב, אבל אף פעם לא הצלחתי לגוון בתסרוקת."

לז'קו הייתה, במפתיע, עצה: "לאימי יש שיער די דומה לשלך. היא עברה משך שנים מספר לספר עד אשר מצאה מישהו שהצליח לעצב לה תסרוקות לטעמה. אולי כדאי שגם את תנסי אותו."

רק בדרך הביתה שמה לב שהייתה זו הפעם הראשונה בה הזכיר את אימו בשיחה איתה.

כאשר לבסוף העזה לגשת לספר, קיבל אותה הלז בשמחה: "את בטח החברה של ז'קו. אימא שלו כבר סיפרה כמה הוא מתלהב ממך. בואי נעשה אותך אפילו יותר יפה בשבילו."

היא נרתעה מעט. היא לא ציפתה להיות ידועה, אך "החברה של ז'קו" היא מבחינתה תואר מחייב מאד. היא לא תבייש אותו בפני האנשים האלה שמכירים אותו.

היא ביקשה מהספר משהו מאד מאתגר: שיער חלק, שיגלוש על כתפיה. הוא בדק את שיערה ואז אמר "חלק לגמרי – לא. זה לא ייראה טוב ולא יחזיק מעמד. לך מתאים יותר שיער קצת גלי." היא נאלצה להסכים.

שעתיים יותר מאוחר יצאה מהמספרה. שיערה הגלי היה אסוף בזנב-סוס רפוי – משהו שלא הצליחה לעשות מעולם לפני כן.

לפגישות הצהריים עם ז'קו היו גם תוצאות נוספות. עדי לא נהגה להקדיש תשומת לב רבה לאוכל. הוא סיפק את צרכי גופה למזון ונתן לה את האנרגיה הדרושה, ודי היה לה בכך. ז'קו היה מודע יותר למזונו. הוא הקפיד על אכילה נכונה מבחינת היחסים השונים בין אבות המזון, על הויטמינים ועל המינרלים. הוא גם אהב לגוון את מזונו. פתאום מצאה עדי את עצמה מתענגת על מנות שמעולם לא הכירה. היא חששה שכעת תאכל יותר מידי, אך המאזניים טענו דווקא ההיפך. המזון הבריא יותר גרם לה לרזות. היא הקפידה גם לפני כן לא להשמין – די היה במבנה הגוף הגדול שלה, אך שינוי הרגלי האכילה הוריד ממנה עוד כמה קילוגרמים מיותרים. היא לא החלה להיראות כדוגמנית, כמובן. לעולם לא תצליח לרדת ביותר ממידה אחת בחולצה או במכנסיים, אך היא שמחה גם על כך.

למה הוא מאחר? הדירה שלהם לא כל כך רחוקה, בעצם, אבל הוא בא הפעם מבית הוריו. הוא אמר "פקק". טוב. היא תחכה. גם דירת הרווקים שלו לא רחוקה

מכאן, בעצם. היא נזכרה בפעם הראשונה שהגיעה לשם.

זירתו השכורה של ז'קו הייתה קטנה מאד – בקושי דירת חדר. “כבר כמה ימים לא הספקתי לסדר” אמר בהתנצלות. היא לא ראתה כל סיבה לכך. לא היו בגדים זרוקים על המיטה או הכיסאות. היו כמה בגדים תלויים על קולב ליד המיטה. גם המטבחון נראה לה מסודר, אפילו שצלחת וספל חיכו להדחה בכיור.

“כאן ניסית לגור עם...” ניסתה לשאול.

“לא. כאן אני גר לבד. עם ההיא ניסינו לגור בבית פרטי, לא רחוק מהוריה. היא לא הצליחה להבין שהתקציב ממנו היינו צריכים להתקיים היה קטן בהרבה מאשר זה של הוריה. אני חושב שזו הסיבה העיקרית שנפרדנו.” הוא כבר לא היה כה עצור בהתייחסו לתקופה ההיא.

“מקום נחמד” אמרה.

“קיוויתי שימצא חן בעינייך.” הוא היה קצת נבוך. בכלל לא כפי שהכירה אותו.

“תרצי לשתות משהו?” הציע.

היא שמה לב שעשה זאת רק כדי לצאת מהמבוכה. “בשמחה. מה יש לך?”

הוא בדק במקרר הקטן. “לא הרבה. יש לי קצת קולה ונקטר אננס ואפשר להכין לך קפה או תה.”

“קולה תתאים לי עכשיו” אמרה. היא צפתה בו מוציא את הבקבוק מהמקרר, שולף שתי כוסות מאחד המדפים וממלא אותן בזהירות, למנוע גלישה של המשקה.

“בבקשה” אמר והציב לפניה כוס אחת.

הוא לגם מעט מכוסו והניחה על השולחן. נראה היה כאילו רצה לומר משהו וחזר בו כמה פעמים. היא חיכתה בסבלנות. תמיד סמכה עליו, וגם כעת.

“חשבת... אולי...” התחיל בהססנות לא אופיינית.

היא הישירה אליו מבטה. כל מה שיבקש, אמר המבט, יקבל.

“אולי תרצי להישאר כאן ללילה” אמר פתאום מהר, כאילו כדי לא להתחרט באמצע.

היא כבר לא הייתה צריכה להיות מופתעת. היא כבר שמעה בחורות מספרות שגברים מבקשים זאת, אך אף פעם לא חשבה שזה יקרה לה. בוודאי לא אחרי הניסיון עם דורון.

הדמעות הציפו את עיניה והיא לא הצליחה לענות.

עדי מוצאת אהבה

"מה קרה? את מרגישה בסדר? האם פגעתי בך? אני מאד מצטער אם כך" אמר בדאגה.

היא ניגבה את הדמעות. "אני בסדר גמור... אני... קצת הופתעתי מהבקשה."
"את לא חייבת להישאר, את יודעת" מיהר להסביר. "רק חשבתי שיהיה לנו נחמד יותר ככה, אפילו לפני שנמצא דירה קצת יותר גדולה."

היא לא קלטתה בתחילה את הכוונה המרומזת בסוף המשפט. היא רק התקרבה אליו והוא חיבק אותה. זה כבר לא היה חיבוק חברי, כפי שעשה לעיתים בצבא. זה היה חיבוק בין גבר צעיר לאישה בה הוא חושק ובין אישה נחשקת לגבר שלה.

באותו לילה ישנה לראשונה חבוקה בזרועותיו של מישהו. היא חשבה שלא תוכל להירדם כלל, אך החיבוק החם פעל כסם הרגעה. רק בבוקר חשבה כמה שונה הייתה הפעם מאותו לילה אומלל עם דורון. אז הרגישה מנוצלת ומושפלת, אפילו שהיא יזמה הכל. הפעם הרגישה אחרת לגמרי. היא הייתה מאושרת. היא הרגישה כמו ילדה קטנה בזרועותיו, וגם יותר אישה מאי פעם.

הוא לא היה במיטה כאשר התעוררה, ולפתע אחז בה פחד. אולי התחרט? אולי נבהל? אולי לא היה מרוצה ממנה? ואז שמעה מהמטבח קולות, ולאחר רגע בא לעבר המיטה עם מגש ועליו פרוסת לחם מרוחה במשהו וספל קפה חם.

"ישנת טוב?" שאל אותה בחיוך חם.

"נהדר!" חייכה לעברו. הוא הניח את המגש בזהירות על הכסא לצד המיטה, ואז התכופף אליה ונשק לה על שפתיה.

היא לעולם לא תשכח את טעמה של אותה נשיקה ראשונה.

עוד מבט במראה. השפתון נראה לה לרגע אדום מידי. היא הזיזה את ראשה. לא, זו רק זווית האור שגרמה לה להיראות כך.

היא לא הייתה רגילה כלל להתאפר. כל ניסיונות האיפור שלה היו כישלון חרוץ, ותמיד מיהרה לנקות את פניה היטב. כאשר הביא אותה ז'קו בפעם הראשונה לכאן כבר חשבה להגיד לו: "חבל על המאמץ. שום איפור לא יצליח לגרום לי להיראות יפה." מזל ששתקה.

הם בחנו יחד את כל שמלות הכלה בתצוגה. היא לא ידעה מה לבחור – כולן נראו לה מתאימות רק לדוגמניות דקיקות, ומנהלת המכון לכלות החמיאה לה בכל אחת ואחת מהן – אי אפשר היה להאמין לה. ז'קו בחן בכובד ראש כל שמלה ולבסוף המליץ לה על אחת מהן. "היא פשוטה ואלגנטית, בלי שום הצטעצעות מיותרת, והיא גם מחמיאה לך מאד." רק אחרי עוד כמה דקות מול המראה הצליחה להבין את כוונתו. הייתה זו שמלה חלקה, ללא קישוטי מלמלה וללא הרחבה מוגזמת של החלק

עדי מוצאת אהבה

התחתון. הקישוטים היחידים בה היו גימור תחרה בשולי המחשוף – גם הוא צנוע למדי, ופס שקוף למחצה באזור הטבור. היא נראתה בה כמעט דקיקה כאחת הדוגמניות.

לאחר בחירת השמלה פנו לבחירת מאפרת. היו שם כמה בחורות צעירות וגם כמה מבוגרות יותר. אחת מהן הזכירה לה את סבתה, אם כי הייתה וודאי צעירה יותר. היא הציגה את עצמה: "קוראים אותי גניה. אני להיות פרופסורה לאיפור לפני אני לעלות ארצה. כאן לא צריך פרופסורה. כאן אני לעבוד כמו כולם."

גניה בחנה את פניה בקפדנות. "אני רואה את יפה מאד, רק לא כולם יודעים. אני לעשות כל העולם יודע שאת יפה."

עדי לא האמינה לה אז. מה כבר אפשר לעשות שלא ניסתה? אך היא שיתפה פעולה, ולו רק בגלל הנימוס. היא התיישבה בכורסא וניסתה לא לחשוב על תוצאות הניסיון הזה.

שעה מאוחר יותר הביטה במראה ובקושי זיהתה את הדמות שמולה. תחת ידיה המומחיות של המאפרת הפכו הפנים הסתמיות אותן הכירה למשהו אחר לגמרי. הדמות במראה הייתה אישה יפה באמת!

"אף פעם לא ידעתי שאוכל להיראות כך... בכל הפעמים שניסו לאפר אותי רק קלקלו, גם אם לא היה הרבה מה לקלקל..."

"את אסור לחשוב ככה! את אישה יפה! רק צריך לדעת איפור. את לבוא אלי אחרי החתונה. את ללמוד מגניה איפור מתאים לך. את להיות יפה תמיד!"

"אפשר להיכנס, עדי?" קולו של ז'קו.

היא פתחה בפניה את הדלת. החיוך האוהב שמולה השכיח ממנה את כל חששותיה.

"הספקת לאכול משהו במשך היום?" שאל בדאגה.

"אפילו לא חשבתי על זה" התנצלה.

"קחי. הבאתי לך סנדביץ' כמו שאת אוהבת. לא בטוח שנספיק לאכול משהו במשך הערב. תאכלי כאן. אני ניגש להביא לך גם משהו לשתות."

אחו – גיסה בעוד כמה שעות – נשאר לצידה. "את נראית נהדר!" החמיא לה. "לא תיארתי לעצמי כמה את יפה באמת. למה הסתרת את זה?"

איך אפשר להסביר לו בכלל? והאם יוכל להבין? מזל שהסנדביץ' חסך לה את הצורך לענות.

לאחר הפעם הראשונה בדירתו של ז'קו החלה לבלות שם יותר ויותר. היא אפילו לא הבחינה בכך עד אשר ביקשה אימה שתבוא הביתה לפחות לארוחה המשפחתית בשבת. "תשימי לידי עוד כיסא" ביקשה מאמא.

הוריה לא הצליחו להסתיר את הפתעתם כאשר באה עם ז'קו. הם כבר ידעו שיש לה חבר, אך ציפו לראות מישהו גדול וגמלוני משהו – כמוה. הם לא ציפו לראות גבר נאה כל כך, מישהו שיכול לבחור לעצמו בקלות כל בחורה. הם שמחו מאד, כמוכן.

שבוע לאחר מכן ביקש ז'קו לצרפה אליו לארוחת ערב שבת אצל הוריו. הם קיבלו את פניה בשמחה. "הוא סיפר עלייך כל-כך הרבה ובהתלהבות כזאת שכבר רצינו להכירך" ציינה אימו. היא לא הייתה גבוהה כמו עדי, אך גם היא הייתה אשה די גדולה, ועדי הבחינה גם בדמיון בשיער.

"אני כל כך שמח להכירך" אמר אביו של ז'קו. הוא היה גבר נאה ודי גבוה יחסית לבני דורו, אך נמוך במקצת מאשתו. היא הגניבה מבט לעבר ז'קו. הוא נראה גאה בעליל להציגה בפני משפחתו. לא היה שם שום היסוס, שום מחשבה נוספת, שום פקפוק. והוא היה כל-כך נאה! רק עכשיו הבחינה שבעצם הוא נמוך ממנה במקצת – רק בעובי של אצבע או שתיים. מעניין איך לא ראתה זאת לפני-כן.

אחיו קיבל אותה באופן חברי. "אהלן!" אמר לה, וסרק אותה מכף רגל עד ראש. לאחר מכן הניד ראשו כאומר "טוב, אם זה מה שהוא רוצה, למה לא?" בקול רם רק אמר "אני שמח להכיר אותך."

ז'קו חזר עם בקבוק מיץ וקשית. כמה דקות יותר מאוחר ישבו כבר ברכב המקושט בדרכם לאולם האירועים.

בכניסה לאולם עמדו שני זוגות ההורים, כצפוי, אך ברגע שצעדו פנימה קיבלה אותם מקהלה של חברים. רובם היו חברים של ז'קו, אך היא גילתה שם גם כמה בחורות שלמדו איתה בתיכון וגם כמה מחבריה ללימודים באוניברסיטה. 'אינני זוכרת שהזמנתי אותם. מעניין מי עשה זאת' הרהרה.

צעירה בלונדינית וגבוהה עם בטן הריונית-משהו ניגשה אליה. "אני כל כך שמחה בשבילכם. אני בטוחה שתהיו מאד מאושרים!" רק לאחר שהתרחקה הצליחה עדי להיזכר בה – זו הייתה חברתו של ז'קו בזמן הצבא. נראה שגם היא כבר מצאה לעצמה מישהו.

כולם באו ללחוץ את ידו של החתן ולנשק את הכלה. היא כבר לא הצליחה להבחין בין הפרצופים הרבים שהתחלפו סביבה. מישהו נשק לה בהתלהבות ואז שאל "את זוכרת אותי?" רק לאחר מבט נוסף הצליחה להיזכר. הבחור שאף פעם לא זכרה את שמו; הרוסי הנאה ההוא. הוא הציג בפניה צעירה שחרחורת בהריון מתקדם. "זאת אשתי, נאוה. אני מקווה שהיא תחזיק מעמד לפחות עד אחרי החופה – היא צריכה ללדת ממש בקרוב."

אם הוא כאן, בוודאי גם אחרים מהחיילים "שלה". היא סקרה את האולם. כן, הנה מושיקו – גם הוא כבר נשוי, ככל הנראה. והנה סמל עזרא, עם ג'ינג'ית חמודה לציודו. ומי זה? היא התקשתה לזהות את הפנים המוכרות. זה הרב-סמל! בלי מדים נראה כאילו אדם אחר, ולידו עמד גבר אחר. בן-זוגו? היא נזכרה שבאמת תמהה למה גבר בגילו אינו נשוי כאשר שירתה. כעת החלה להבין.

היא הבחינה גם בדורון עם בת זוגו. גל של בושה הציף אותה. אבל ז'קו כבר יודע, בעצם.

הם יצאו לבלות באותו ערב. מסעדה (די צנועה. עדיין לא קיבל את המשכורת הראשונה) ואחריה מועדון ריקודים. כאשר חזרו בשעות הקטנות לדירתם המשיכו לבלות באופן פרטי, וגם אחרי שגמרו המשיכו לדבר. הוא שכב לרוחב המיטה, ראשו מונח על המשולש הרך מתחת לבטנה וידו מלטפת את שדה. הוא נראה כה נינוח, כה מרוצה. היא אהבה אותו במיוחד ברגעים האלה.

"למה עשית זאת עם דורון?" שאל פתאום.

היא קפאה לרגע. פחד עז אחז בה. 'עכשיו יזרוק אותי וזהו... חשבה, אך פניו היו נינוחות. השאלה לא הייתה חקרנית. הייתה זו פשוט סקרנות, כמעט ילדותית.

"למה אתה מתכוון? מה הוא סיפר?" ניסתה לבדוק מה בדיוק ידע.

"דורון לא יודע בכלל מה קרה באותו לילה, וגם החיילים האחרים לא. אחרי מסיבת השחרור שלך לקחת את דורון לחדר. אחרי חצי שעה בערך גררת אותו לאוהל. לא חשבתי שזה ענייני אז, ואולי גם עכשיו זה לא ענייני, אך שמעתי אותך בוכה באותו לילה. למחרת, אחרי שכבר נסעת, באה החיילת החדשה ואמרה שמצאה את הסדין שלך בתוך שקית בחדר ואיך אפשר להחזיר לך אותו. אמרתי שאני אטפל בזה. לא חשבתי שסתם שכחת אותו שם – זה לא התאים לך. חשבתי שאולי רצית לזרוק אותו או להשאיר אותו לבחורה ההיא. פרשתי את הסדין כדי לבדוק אילו מההשערות נכונה. ראיתי שם כמה כתמים של דם ועוד משהו. הבנתי מה עשית והבנתי שרצית לזרוק אותו. כאשר פתחתי את ה'צפרדע' לזרוק את הסדין ראיתי שם גם את הכרית שלך. חשבת כנראה שזרקת את שני הפריטים יחד."

הוא שתק לרגע. "כמעט נעלבתי אז שבחרת דווקא בדורון. למה?"

'הוא יודע כבר מזמן. זה לא שינה לו!' צהלה בליבה.

"באותה תקופה לא העזתי אפילו לחלום עליך. הייתה לך חברה קבועה, היית קצין בקבע. היית המפקד שלי. זה לא נראה כמו משהו שבכלל בא בחשבון. לא האמנתי שאוכל לחוות חוויה כזאת באזרחות. ראית כבר איך נראיתי כאשר נפגשנו. החלטתי לנסות זאת אז. קיוויתי שהאלכוהול יעזור, שאיראה יותר סקסית בעיני הבנים. דורון נראה מתאים. המידות שלו נראו נכונות – ראיתי את כולכם במקלחות,

אתה בטח זוכר."

"אז התוכנית שלך הצליחה?" אמר, שואל וקובע בעת ובעונה אחת.

"בערך. אני עשיתי את רוב העבודה והוא נרדם מיד. הרגשתי מושפלת, בכלל לא מה שחשבתי." היא התביישה לספר זאת, אך העדיפה להיפטר מן הסוד.

הוא סובב פניו לעברה. "ואיך זה איתי?" שאל בחיוך.

היא התקשתה לענות לו. "איתך אני מאושרת" ענתה לבסוף. זו לא הייתה תשובה לשאלה שלו, אך זו הייתה ההרגשה שנתן לה.

מרש החתונה נשמע ברקע. ז'קו בא אליה, פרש את ההינומה על פניה וצעד בין שני האבות לעבר החופה. 'כמה הוא נאה' חשבה. מלווה בשתי האמהות צעדה גם היא לחופה ועמדה לצידו.

"...כדת משה וישראל" חזר ז'קו על דברי הרב וענד לה את הטבעת.

"מקודשת! מקודשת!" צהלו העדים.

היא לא הצליחה לזכור את רוב אותו הערב. היא דיברה, צחקה, נישקה, נושקה ורקדה. רק בדרך הביתה, בשתיים לפנות בוקר, העיזה להביט שוב לעבר האצבע ועליה הטבעת, בקושי מאמינה למראה עיניה. "אנחנו נשואים" אמר לה ז'קו. היא סובבה פניה לעברו ושפתיו מצאו את שפתיה. 'כן, אנחנו נשואים! מי היה מאמין...! חשבה, לפני שהתמסרה לחלוטין לנשיקה.